

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Velecenjeni gospod!

Sestavila sem spis, ki je gospodični učiteljci jako ugajal. Zato ga pošiljam Vam, ako bi ga hoteli priobčiti v „Zvončku“, ker ga bodo morebiti tudi drugi otroci radi brali.

S spoštovanjem

Vaša

vdana

Evlatija Vastičeva,
učenka V. razreda v Hrastniku

Odgovor:

Ljuba Evlatija!

Ustrezam Tvoji želji in objavljam Tvoj zanimivi spis, ki ga gotovo vsi koticarji z veseljem prebero. Spis se glasi:

Obisk mojega strica.

V ponedeljek sem bila jako vesela, ker je prišel moj stric na dopust. Bil je, odkar se je začela vojna, na morju. Pripovedoval je, kako so se topli z Italijani, ki so največkrat zbežali, ko so videli, da se je potopila kaka italijanska ladja. Najbolj me je pa zanimalo, ko je pripovedoval, da so Italijani potopili njih ladjo in kako so si komaj rešili življenje. Rekel je, da je nekega popoldneva napadlo več italijanskih ladij njih ladjo. Seveda — ena ladja se ne more proti večini dolgo ustavljati. Pa vendar bi bili še naši premagali Italijane, ko ne bi ladja dobila luknje. Zato se je začela potapljati. Hitro so spustili vse rešilne čolne v morje, in hipoma so bili vsi ljudje v čolnih. Ker je pa bilo po nesreči ravno v tistem čolnu, ki je bil v njem moj stric, preveč ljudi, se je ta zaradi preobilne teže začel potapljati. Ljudje in mornarji, ki so znali plavati, so hitro poskakali v vodo in plavali proti kopni zemlji, kolikor mogoče hitro. Ljudje pa, ki niso znali plavati, so grozno vpili na pomoč. Nekateri so se pa kar prijeli kakega mornarja za pas, ker so mislili, da jih bo mornar pripeljal s svojim plavanjem na suho. A čestokrat sta se oba potopila. Moj stric pa je mislil na lastno življenje, za koga drugega se ni zmenil nič. Zato je plaval daleč stran, ker se je bal, da bi se ga kdo ne prijel, a po nesreči je zaplaval preveč v morje in tako izgrešil pot. Njegova obleka iz kavčuga se je od vode napela, in stric je postal

tako težak, da se je naposled začel potapljati. Zbral je vse svoje moči ter se začel v vodi slačiti. Bluzo je hitro potegnil s sebe, ko pa je hotel sleči hlače, so se mu te zapletle med noge, tako da ni mogel prav nič plavati. Deset ur je bil v vodi. Prej je še vedno mislil, da si sleče težko obleko in bo lahko plaval na breg. Tolažil se je še z mislijo, da umre za domovino. V veliko veselje pa je zagledal v daljavi ladjo. Hitro si raztrga srajco in maha z njo proti ladji. Ljudje na ladji ga ugledajo in gredo takoj s čolnom na pomoč. Ko pride stric na ladjo, takoj omedli. Ko pa so mu dali piti ruma, se zopet zave.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že dolgo časa sem naročena na Vaš „Zvonček“. Vselej, ko dobim novo številko, prečitam z veseljem njeno vsebino. Posebno me pa zanima Vaš kotichek. „Zato“ si želim tudi jaz pridružiti kotichek in prosim, uvrstite tudi moje vrstice v svoj kotichek.

Z odličnim spoštovanjem

vdana

Franja Fišcherjeva,
Mašun pri Knežaku na Notranjskem.

Odgovor:

Ljuba Franja!

Veseli me Tvoja izpoved, da si že dolgo naročnica našemu listu. Res je moj kotichek zanimiv, saj beremo v njem pisemca od povsod, koder govorje in pišejo naš mili slovenski jezik. Veseli me, da sem dobil s Teboj eno sodružno več, zato prav rad uvrščam Tvoje pismo v svoj kotichek. Le večkrat se oglasi!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Dovolite, dragi gospod, da se Vam predstavim kot učenec III. razreda II. oddelka. V jeseni izpolnim svoje 13. leto. „Zvonček“ dobivam od g. nadučitelja Franca Zopfa, saj je Vam menda znan. Jako me zanima „Zvonček“, posebno pa njega kotichek, tudi v šoli čitam razne spise. Najbolj me veseli prirodoslovje, priro-

dopis in telovadba. Nekaj sem Vam še hotel pisati: tudi kunce imam.

Jako bi me veselilo, ko bi me hoteli potisniti med svoje koticarje.

Vaš vdani Vam

Franc Stres,

učenec III. razr. II. odd. v Pristavi.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Tudi Tebe sem potisnil med koticarje. Družba je velika; ne bo Ti dolgčas. Gosp. nadučiteljja poznam in kakor sodim po Tvoji lični pisavi, ga poznaš tudi Ti prav dobro z najboljši strani. Gotovo Ti je tudi on vcepil veselje do velike prirode, ki se v njej zrcali vsemogočnost božja. Koga ne veseli nauk o prirodi! Saj smo vsi člani božanstvene prirode. Vsak mora vršiti svoj posel, pa se gibanje v naši družbi kakor v prirodi ne ustavi nikoli, in vsakdo dosega svojo srečo po svoji sposobnosti, po svojem delu. — Tudi „Zvonček“ leto za letom opisuje prirodo, našo veliko skupno mater. Tu dobi vsakdo dovolj zabave in hvaležnega dela.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zopet sem se Vam namenil pisati. Zdaj hodim zopet v šolo. Pošiljam Vam povestico, ki sem Vam jo obljubil in Vas prosim, da jo priobčite v „Zvončku“. Ko sem v tretji številki bral odgovor in bratovo povest, sem bil jako vesel.

Lepe pozdrave od Vašega

Svetozara Ilešiča,

učenca 4. razr. v Ljubljani.

Mladi muzikant.

Mali Lukec je večkrat za god dobil kako piščalko. Piskal je na njo, da se je slišalo daleč naokrog. Nekdaj pa je začela njegova starejša sestra Božena svirati na neki večji instrument. „To je pa kakor kakšna napihnjena žaba,“ si je mislil Lukec, „samo ne vem, zakaj ima te štiri debele niti po trebuhu?“ Instrument so bile gosli. — Ko nekega dne ni bilo Božene doma, si je mislil Lukec: „Danes napnem pa jaz to žabo, bom videl, če mi bo regljala.“ In vzel je gosli ter sedel sredi sobe na tla. Dobro, da je ležala ravno tam palčica za obroč; vzel jo je in začel dregati po strunah: „Saj Božena tudi s palico ščegeta žabo po trebuhu.“ Zdaj se mu šele zazdi, da glasovi niso prav nič lepi. „Piskati se mora pri vratu, kakor pri piščalki,“ si misli ter začne z vso močjo pihati v gosli. Pihal je in pihal, da je bil že ves rdeč, a pomagalo ni nič. Jezen vrže „žabo“ po tleh. Sedaj pa nastane za njim glasen smeh. Brat in sestra sta se mu smejala, češ, misliš, da se mora na gosli piskati kakor na tvojo piščalko? Čez nekaj časa pride Božena domov in se huduje nad Lukcem, ki ji je gosli skoro pokvaril. O, ti mladi muzikant ti!

Pomladni pevci.

Tam v gozdu tihem
ptičke pojó,
svoje pesemce krasne
žvrgolijo sladkó.

Tam na grmičku
slavec žvrgoli,
malemu ptičku
ne manjka jedi.

Lastovice krasne
z juga prileté,
vesele so, da lahko
pod streho mirno spe.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Priobčujem Tvojo povest in pesemco, ker sem uverjen, da bodo vsi „Zvončkovi“ bralci imeli z njima toliko veselja in zabave, kakor sem ju imel jaz. Le še večkrat se oglasi!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Stara bom kmalu osem let. Že lani sem Vam poizkušala pisati, pa sem bila še premajhna. Hodila sem še v I. razred. Imam majhno sestrico Vero, ki kaj rada brska po „Zvončku“ in gleda lepe slike. Stara še ni štiri leta. Imam večjega bratca Milana, ki hodi tudi z menoj v II. razred v II. oddelek. Prav rada berem Vaš kotichek. Prosim, da mi odgovorite! Učiteljeva sem.

Lepo Vas pozdravlja

Mara Klemenčičeva,

učenka II. raz. I. odd. pri Sv. Trojci v Sl. g.

Odgovor:

Ljuba Mara!

No, sedaj imaš že lepo pisavo, zato upam, da se boš večkrat oglasila. In Tvoj bratec Milan — ali nima nič veselja do pisanja? Sestrica Vera pa naj le pridno gleda „Zvončkove“ slike! Kadar doraste, se spriznajni in seznanjaj s črkami ter se gotovo pridruži „Zvončkovim“ zvestim bralkam. Srčne pozdrave vsem trem!

Vsem koticarjem: Vesela bodi cvetoča pomlad vam vsem! Naj skoro pride pomlad tudi ljubljani domovini!
